Argentina: pregătiri cu 10 ani înainte

STADIOANE... PE FUND DE MARE PENTRU C.M. 1978!

Oricît ar părea de curios, dar federația argentiniană de fotbal — căreia i-a fost atribuită, în principiu, organizarea ediției 1978 a campionatului mondial — își ia de pe acum măsuri pentru pregătirea acestui grandios eveniment fotbalistic. Și dacă avem în vedere că Argentina rivnește de mult la această cinste, ne dăm seama de ce federația, care anul acesta — la 21 februarie — și-a sărbătorit 75 de ani de la înființare, își îndreaptă gîndurile și preocupările cu 10 ani înainte spre sarcina de care va avea să se achite; vrea s-o facă onorînd prețuirea față de un fotbal evaluat prin cotele superioare ale „pieții mondiale".

Proiectele sale, însă, îmbracă și o notă de senzațional prin modul cum intenționează să... amplaseze turneul final.

Una din problemele de bază ale unei asemenea organizări o constituie stadioanele, care trebuie să fie și bune și de mare capacitate. Alta o ridică locurile de găzduire a jucătorilor participanți și a turiștilor care — fără nici o îndoială — vor dori să urmărească „pe viu" marea bătălie pentru **„Cupa Jules Rimet"**. Și într-un caz și în altul, vor fi necesare reamenajări și chiar construcții noi, deci și timp suficient pentru efectuarea lor la termen.

Cu prilejul sărbătorii federației, la festivitățile de la Buenos Aires — la care au fost făcute cunoscute proiectele forului argentinian. Unul din ele se referă la stadioanele care vor fi folosite la turneul final al C.M. În primul rînd, federația vizează vastul centru social și complexul polisportiv aflat în construcție, proprietate a marelui club Boca Juniors din Buenos Aires și a cărei fotografie o publicăm mai jos. **Partea senzațională o asigură faptul că toate construcțiile, prezente și viitoare, se ridică pe un teren „furat" mării, cum rezultă și din fotografie!** Pe locul însemnat cu X este proiectată ridicarea unui stadion cu 120.000 locuri numerotate! Este lesne de închipuit ce metode moderne de construcție trebuie folosite pentru așezarea sutelor de tone pe un loc unde domneau apele mării...

În cadrul acestui complex, vizitat de reprezentanții F.I.F.A., funcționează un centru de antrenament și o școală de fotbal, unde tineri de la 10 ani în sus urmează cursul primar și secundar, se inițiază în fotbal, își formează calitățile fizice necesare sportului cu balonul rotund și fac antrenamente complete de fotbaliști. În acest scop, centrul clubului Boca Juniors este înzestrat cu toate instalațiile, moderne, pentru învățămînt și antrenament și dispune de anexe care oferă posibilități de cazare de prim rang.

Aici și în alte construcții care se vor ridica urmează să locuiască finaliștii din 1978!

Iată țările care au organizat pînă acum turneul final al campionatului mondial, precum și echipele cîștigătoare: **Uruguay** — 1930 (Uruguay); **Italia** — 1934 (Italia); **Franța** — 1938 (Italia); **Brazilia** — 1950 (Uruguay); **Elveția** — 1954 (R.F.G.); **Suedia** — 1958 (Brazilia); **Chile** — 1962 (Brazilia); **Anglia** — 1966 (Anglia).

Gazdele viitoarelor ediții: **Mexic** (1970), **R.F. a Germaniei** (1974) și **Argentina** (1978).

SURPRIZA „CUPEI AMSUD": CÎȘTIGĂTOARE—ESTUDIANTES!

Senzație în America de Sud. Mult invidiata „Cupă AMSUD" — cum este denumită cupa campionilor sud-americani — a poposit după un adevărat maraton fotbalistic, în virtrina cu trofee a unui club cel mai puțin cotat printre favoriți: **Estudiantes din La Plate** (Argentina), care-și înscrie pentru prima dată numele pe lista cîștigătorilor. Acest club nu numai că a făcut față concurenței selecte, înscrise în recent încheiata ediție a „Cupei AMSUD" (Racing Buenos Aires, Penarol Montevideo, Independiente Buenos Aires, Palmeiras Sao Paulo etc.), dar a și rezistat rigorilor unei competiții care anul acesta s-a disputat după un sistem și mai greoi, comportînd mai multe jocuri ca oricînd (92).

Drumul lui Estudiantes spre trofeu? 11 victorii, 2 meciuri nule și doar 3 înfrîngeri în 16 jocuri, în care a marcat 25 de goluri, a primit 12 și a dispus de 4 ori de faimosul **Independiente**, o dată de **Racing** Buenos Aires (deținătoarea cupei) și de două ori de **Palmeiras** Sao Paulo. Dar iată palmaresul în cupă al lui **Estudiantes**: 4—2 și 2—0 cu **Independiente**, 2—1 și 3—0 cu **Deportivo Cali** (Columbia), 1—0 și 0—0 cu **Milionaris Bogota** (Columbia) — în grupa preliminară; 2—1 și 1—0 cu **Independiente**, 0—1 și 1—0 cu **Universidad Lima** (Peru) — în grupa semifinală; 0—2, 3—0 și 1—1 cu **Racing** — în semifinală; 2—1, 1—3 și 2—0 cu **Palmeiras** — în finală! Adică 1 440 de minute sau 24 de ore de joc, și asta în timp ce se desfășura și campionatul argentinian, în care trebuia să-și dispute partidele programate.

„PENTRU A FACE FOTBALUL MAI BUN, SĂ-L AJUTĂM; NU SĂ-L DEGRADĂM!"

Înfrîngerea suferită de echipa Franței la Belgrad (5—1) a stîrnit vii comentarii în presa franceză. Recent, revista „PARIS MATCH" a publicat un interviu cu **Louis Dugauguez**, selecționerul echipei franceze, interviu din care — pentru luciditatea răspunsurilor și realismul opticii — facem mai jos cîteva reproduceri.

Socotim că unele din răspunsurile lui **Louis Dugauguez** merită să fie analizate și cu referiri la fotbalul nostru.

— Louis Dugauguez, vă simțiți responsabil?

— *Sînt vinovat, dacă vreți. Dar, dacă cineva îmi demonstrează că s-ar putea alcătui astăzi o echipă mai bună, mă înclin. Dacă aș fi avut jucători mai buni, fiți siguri că i-aș fi băgat în echipă...*

— Se vorbește totuși de derută de ridicol și de catastrofă.

— *Nu este nici un dezastru, ci o nefericire sportivă. Onoarea națiunii n-a stat în meciul de la Belgrad.*

— Nu cumva, la Belgrad, a ieșit la iveală întreaga mediocritate a fotbalului francez?

— *Fotbalul nostru nu este prost prin sine însăși; este pur și simplu la nivelul pe care-l merită. Ar fi trebuit să ne îngrijim de el mai din vreme. În definitiv, n-am avut niciodată o mare echipă, nici înainte și nici după cea care a obținut locul trei la C.M. din 1958. Fotbalul place francezilor dar este abandonat. Are dificultăți de existență. În Anglia, în Italia, în R.F.G. concursurile de pronosticuri aduc acestui sport un important sprijin financiar.*

— Ajutorul financiar ar fi de ajuns?

— *Evident, nu! Trebuie să revedem totul de la bază: în școală, în licee, în universități. La școală, cînd joci fotbal, ești arătat cu degetul. În licee și în universități nu se joacă de loc. Lipsesc instalațiil, terenurile, profesorii. Și totuși, după cîte o înfrîngere internațională se spune: „Nimeni nu face nimic". Tinerii sînt chemați la fotbal la 13, 15 sau 17 ani. E prea tîrziu.*

— Se reproșează actualmente profesioniștilor noștri gabaritul redus. Nu există fotbaliști atleți?

— *La nivelul seniorilor, nu există actualmente. Generația care vine este însă ceva mai bine construită. Acest lucru s-a văzut net la echipa de juniori care s-a calificat în finala turneului U.E.F.A. Aceste speranțe pot deveni vedete. Dar, dacă fotbalul nu va fi ajutat acum, acești tineri nu vor putea să progreseze. Se va crea o școală superioară de fotbal în care vor intra tineri de 16 ani. Ei vor studia și vor juca fotbal în același timp. În acest fel, vom ajunge să formăm în același timp și studenți și jucători de fotbal profesioniști de primul rang. Trebuie să avem răbdare de a aștepta.*

— Tinerii se dezinteresează de fotbal, poate și din cauza eșecurilor echipei Franței. Și se îndreaptă spre rugby și schi, unde reprezentanții noștri strălucesc. Pentru ce fotbalul eșuează acolo unde alții reușesc?

— *Rugby-ul se situează într-un context mult mai strîmt decît fotbalul. Este mai ușor să fii primul între cinci sau șase concurenți decît să fii al șaptelea sau al optulea între 40! Strălucim în schi, pentru că Franța nu luptă aici decît cu trei, patru țări. În plus, acest sport beneficiază și de un sprijin guvernamental puternic.*

— Și viitorul?

— *Nu trebuie să mai facem diferența între semi-amatorii și profesioniștii care joacă ca niște amatori. Este timpul să facem reforme. Și încă ceva. Nu trebuie niciodată să dramatizăm sau să politizăm chestiunile pur sportive. Trebuie să vedem lucrurile așa cum sînt ele. Pentru a face fotbalul mai bun trebuie să-l ajutăm; nu să-l degradăm.*

ALGERIA A DESCOPERIT RAPIDUL!

Interviu cu Ion Ionescu

In timp ce presa, radio-ul și televiziunea dezbăteau aprins aminarea meciului Rapid—Dinamo căutînd motivele „pro" dar de fiecare dată găsindu-le și pe cele „contra", l-am găsit pe ION IONESCU la el acasă, un apartament frumos în blocurile de pe Bd. 1 Mai, în halat și papuci! Nu, nu citea nici „Sportul", nu asculta nici radio-ul, nici televizorul nu era deschis. „Puiu" învăța. Învăța la... „Logică"! Învăța la Logică pentru că este student la „Filosofie", în anul I, la cursul fără frecvență.

— Bine, dar știu că ai terminat I.C.F.-ul, nu?

— Exact, dar m-am înscris și la Filosofie, am dat și un examen pe care l-am luat. Și toate astea pentru a-mi îmbogăți cultura generală.

— Ești de felicitat. Sînt destui jucători care spun că fotbalul le răpește tot timpul liber și nu mai pot face nimic altceva. Pe cînd dumneata găsești timp pentru a urma o facultate în plus.

Mă uit în stînga, în dreapta, peste tot. Nicăieri o cît de mică fotografie, nici o placheță, cupă sau diplomă care să trădeze casa unui fotbalist. Îmi ghicește gîndul:

— Nu, nu am o vitrină cu „amintiri" de pe terenul de fotbal. Le-am strîns pe toate în inimă. Mai e nevoie să le expun pe pereți, să fac paradă?

Îi dau dreptate și trec la... punctul doi, de fapt primul, cel care m-a adus aci: o discuție despre recentul turneu întreprins de Rapid în Algeria.

ALGERIENII? EXCELENȚI TEHNICIENI!

— Marele cîștig al turneului, *încep Puiu*, a fost acela că am făcut cunoscut fotbalul românesc în această țară a Africii. Și, cu mîna pe inimă o spun, algerienii își vor aduce aminte cu plăcere de meciurile noastre, de Rapid, pentru că am reușit în această țară cîteva dintre cele mai bune jocuri ale noastre, cel puțin la înălțimea primei reprize a meciului din retur cu Steaua! Rapid a fost a doua echipă din România care a vizitat Algeria. Prima a fost, acum cîțiva ani, reprezentativa de tineret, condusă de Bazil Marian.

— Ce părere ai de fotbaliștii algerieni?

— Sînt excelenți tehnicieni, dar le lipsește pregătirea tactică și, mai ales, cea fizică. Toate echipele pe care le-am întîlnit ne-au opus o rezistență deosebită în prima repriză, pentru ca în cea de a doua să cedeze pasul. Cred că atunci cînd vor gîndi mai mult în teren, cînd vor avea o tactică de joc și condiție fizică, vor fi adversari redutabili. Ca o caracterizare generală: atacul e mai bun decît apărarea!

FELICITĂRILE LUI BEN BAREK!

— Ce poți spune cititorilor revistei „Fotbal" despre jocurile susținute?

— În primul meci, susținut a doua zi după sosire, am întîlnit pe M.C.A. Alger (locul 1 în divizia B), de care am dispus cu 2—0 (0—0). Meciul a plăcut foarte mult, i-am cucerit pe spectatori cu jocul în mișcare, cu un-doi-urile noastre. La Oran, unde am jucat la 12 mai, am întîlnit o echipă mai bună, selecționata orașului, de fapt echipa B a țării. Am cîștigat cu 2—1 (1—1). La 14 mai, al treilea meci, la Sidi Bel-Abbes, cu U.S.M.B.A. (locul IV în campionatul A), echipă antrenată de celebrul Ben Barek. Ziarele apărute înaintea meciului se întrebau dacă acest joc va coincide cu a treia victorie a Rapidului. Și așa a și fost: 3—1 (2—0) pentru noi, golurile fiind marcate de mine. După meci, Ben Barek a venit în mijlocul nostru, ne-a felicitat pentru victorie spunînd, printre altele, că Rapid a lăsat o impresie excelentă și că dacă meciul ar fi avut loc pe un teren gazonat, partida ar fi fost și mai frumoasă. Trebuie să fac o paranteză: în Algeria terenurile sînt foarte tari, de pămînt acoperit cu nisip. Gazonul poate fi foarte greu întreținut și de aceea, în multe locuri, s-a renunțat cu bună știință la el. Faptul a fost, desigur, un impediment pentru noi: fiecare cădere lăsa o urmă...

— Ultimul meci...

— ...la 17 mai la Alger, în compania unei selecționate, de fapt echipa națională A. Meciul s-a jucat în nocturnă și a început la ora 23, ora Bucureștiului, neobișnuită pentru un meci în țara noastră. Lăsînd la o parte că a fost cel mai puternic adversar, animat de dorința de a învinge, dar și noi eram obosiți. Susținusem patru meciuri în șapte zile, fără a pune la socoteală și distanțele parcurse. Meciul a fost radio-televizat. Puteam cîștiga, dar în min. 86 eu am ratat o ocazie și rezultatul final a fost 0—0.

— După cîte știu, trebuia să jucați numai două meciuri...

— E adevărat, dar gazdele noastre, ca și organizatorii turneului, societatea „Semiluna roșie", în favoarea căreia s-au vărsat încasările, ne-au solicitat insistent să mai jucăm încă două. Și telexurile au început să țăcăne între Alger și București, cerîndu-se încuviințarea forurilor superioare. Am sosit de la Alger vineri seara. Eram obosiți și cu cîțiva accidentați. Toate aceste cauze au făcut să nu jucăm cu Dinamo.

— Ce lot a făcut deplasarea?

— Răducanu, Andrei, Ștefan, Motroc, Lupescu, Greavu, Costea, Pop, Dumitru, Jamaischi, Dinu, Năsturescu, Dumitriu II, Neagu, Codreanu, Petreanu și cu mine, antrenorii Valentin Stănescu și Victor Stănculescu, dr. Ilea, maseurul Ghiță Oargă. Conducătorul delegației a fost președintele clubului, Petre Capră.

— Deci a lipsit Dan Coe!

— Dan n-a făcut deplasarea cu noi. Este într-un diferend cu clubul. Fire dîrză, n-a cedat tentațiilor unui turneu peste hotare. Ar trebui aplanat acest diferend pentru că Dan este o reală pierdere și pentru echipa noastră, ca și pentru cea națională.

. . . . . .

L-am lăsat pe Ion Ionescu continuîndu-și studiile la Logică...

Mircea TUDORAN